

mer til den Ulempe, at der opstaa Spørgsmaal om et Arbejde er Gaandlangerarbejde eller ikke, og paa Grund deraf gaar man saa videre, tager Vægtene med og berører ham dem. Det er dette, jeg ikke har kunnet gaa ind paa. Smidkørtid er der en Omstændighed, som bevirker, at han i visse Tilfælde — det er dog ingen Modgrund — ikke nyder synderlig godt deraf; thi, som ærede Medlemmer vil se erindres, er der en Lov af 28de Februar 1856, som aabner Udgang til en Afsløsning af dette Vægt og Arbejde, og hvor en saadan Afsløsning har fundet Sted, har man jo ikke ved de fleste Afsløsninger kunnet tage Hensyn til de nye Byrder, der kunne blive Tiendeieeren paalagte, hvorfor han jo ikke vil faae Vægt og Arbejde i disse Tilfælde. Men hvad der dog kan tjene det høje Thing til Beroligelse, naar det følger Mindretallet og vedtager denne § 3 uforandret, er, at der jo dog er en Udvei, ad hvilken der kan hjælpes paa saadan Ubillighed, hvor Afsløsningen har fundet Sted. Vi komme nemlig, som de Herre vil se, til en senere Paragraf, § 9, som gaar ud paa at tilstaa Kultusministeren en Bepjælse til, hvor Omstændighederne tale derfor, at indrømme Tiendeieeren visse Begunstigelser og Lempelser, og i saadanne Tilfælde, som de omtalte, vil der i den stedsindne Afsløsning ligge et, om end maaske mindre betydningfuldt Moment, som Kultusministeren kunde finde Anledning til at tage i Betragtning ved at tilstaa Lempelser. Dette med Hensyn til § 3. — Ved § 4 skal jeg ikke dvæle videre; det er jo den første Paragraf, hvori der tales om Opvarmning. Udvalget har stillet et Forslag, som jeg er overbevist om, at Ingen vil have Noget imod, da det er en ren Redaktion. — Underlebes staar det med § 5, der fastsætter, at Tiendeieeren skal levere Brændsel til Kirkens Opvarmning, altsaa til de Kaffelovne, der omtales i § 4. En Ting er Udvalget bleven enig om, nemlig, at Levering af Brændsel er Noget, der skal være Tiendeieeren uvedkommende; men derimod er der en Forskjel tilstede, med Hensyn til vore Meninger om Maaden, hvorpaa Brændselet skal tilveiebringes, forsaavidt det ikke sker ad Frivillighedens Vej. Her tør jeg ikke for Diebliffet tale til Fordel for mit Forslag som Mindretal. Det er tiltraadt af et Medlem (D. Christensen) af Udvalget, hvis Valgfreds jeg i Diebliffet ikke erindrer, men vi kunne tage det, efter at Flertallet har motiveret sit Forslag med Hensyn til Brændselet. Det vil ses, at i § 6 — den Paragraf, der handler om Anbringelsen af en særegen Barneindretning, og der er givet særegen Bestemmelse i Paragrafen om Udvekslen deraf — er der tillagt Synsmændene en stor Indflydelse, men dog saaledes at Omkostningerne for Tiendeieerne ikke maa overstige eet Mars Indtægt efter Fradrag af Skatter og Afgifter. Udvalget er enigt om, at hvor der ønskes en saadan mere befogetlig og fuldstændig Barneindretning, skal der ikke gaas videre, end at

Tiendeieeren ikke kan modfatte sig dens Anbringelse, men Vedligeholdelsen osv. skal være ham uvedkommende, kun at han er pligtig til at udrede saa meget til denne Barneindretnings Anbringelse, som der efter Synet maatte antages at ville være at udrede af ham, saafremt der skulde finde Opvarmning af Kirken Sted ved Kaffelovne. Barneindretningen træder jo istedet for de Kaffelovne, som han er pligtig til at præstere; men videre har Udvalget ikke troet, at der kunde være Spørgsmaal om at gaa. Jeg sagde, at der var to Endringsforslag, hvori jeg desværre staar som Mindretal. Det ene af dem er Forslaget under Nr. 11 til en ny § 8, der gaar ud paa, at hvor samtlige Tiendeieere ogsaa ere Tiendeieere, skulle Omkostningerne udredes af Kommuniens Kasse, idet der dog tilføies en Bestemmelse om, at der kan finde en Tilbagebetaling Sted til den, der maatte have erlagt Bidrag, uagtet de ikke høre til Folketirken. Jeg maa afvente, hvad Flertallet vil anføre til yderligere Forsvar for dette Forslag. — I en ny § 9 hjemles der Kultusministeren Udgang til at tilstaa Lempelser, hvor Omstændighederne gjøre det ønskeligt, baade med Hensyn til Arbejdet Omfang og med Hensyn til Liden, hvori det skal foretages. Der er et Par Limer i denne Paragraf, som jeg ganske vist ikke synes om, men dette bedkommer det jo ikke mig at berøre her. Grunden til, at man foreslaar denne Bemyndigelse for Kultusministeren, er naturligvis den, at det hele Forhold kan danne sig saaledes, at det vil være i højt Grad ønskeligt, at der af Billigheds- og undertiden næsten af Nødvendigheds-hensyn kan tilstaa Lempelser. Men hvad jeg i Særdeleshed her maa lægge Vægt paa, er, at man ved at vedtage denne Bepjælse for Ministeren til at indrømme saadanne Lempelser, ikke gaar ud over den Vej, som allerede Loven af 19de Februar 1861 om Kirkesyn osv., hvortil denne Lov jo skal være et Tillæg, er gaaet. Jeg skal her blot fremhæve som Del af denne Lov, der netop ere gaaede den samme Vej, dels § 18, som i det Tilfælde, hvor det er funden fornødent at foretage omfattende Forandringer, Reparationer og Sligt ved en Kirke, siges, at naar der fra Tiendeieeren kommer en Plan over, hvorledes han vil foretage Arbejdet, er Kultusministeren berettiget til at tilstaa ham en Lempelse paa den Maade, som han anser for at være ønskelig, dels § 22, med Hensyn til Paalæg, der ere givne af Kirkesynet, som altsaa ikke ere saa omfattende, idet Tiendeieeren kan henvende sig med et Slags Appel til Kultusministeren, der ogsaa i dette Tilfælde kan tilstaa Lempelser. Det Samme gjælder navnlig med Hensyn til § 31, særlig med Hensyn til den Tid, i hvilken visse Arbejder skulde foretages. — Endelig skal jeg bemærke, at man, medens Lovforslaget gaar ud paa, at Loven skal være anvendelig overalt alene med Undtagelse af Kjøbenhavn, dog har foreslaaet, at den heller ikke